

Hedvig fornærmet kastede sig ned ved Bordet med Hovedet paa Armen. Da Meta saae, hvordan Taarerne sprang hendes Mand ud af Øjnene, blev hun selv saa bevæget, at Grete ganske forskrækket slog Armene om hende og spurgte, hvad der var i Vejen.

De to Brødre mødtes i den anden Ende af Haven. Johannes sad sammensunken paa en Bænk, der stod i Skyggen under et Træ. Hans Ansigt var blegt, de trætte Øjne uden Lys. Da han saae Broderen komme ilende, rejste han sig og gik ham nogle Skridt imøde.

»Ja, det er mig, Povl!« sagde han med bortvendt Blik, da de havde rakt hinanden Haanden.

Doktoren saae uvis paa ham.

»Du er da ikke syg, Johannes?«

»Nej. Kun lidt træt. Og lidt ensom. Vil du unde mig Husly en lille Tid? Jeg har været saa vidt omkring og trænger til at komme til Ro med mig selv. Du har jo skrevet, at det er ethvert Menneskes Ret at vokse efter sin Natur. I Tillid hertil be'r jeg om Plads her i dit Asyl.«

»Aa, Johannes! Saa er du virkelig kommen tilbage!«

Oppe fra Skovhytten hørtes i Stilheden atter Kjelds Skalmejetoner.